

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșină
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

EMINESCU - PURUREA DUPĂ EMINESCU

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„De peste o sută de ani creștem cu Eminescu
 și vom mai crește mii de ani, dar niciunul din
 noi nu va ajunge la înălțimea lui, acolo sus,
 <<Luceafăr>>. El va rămâne în veci Unicul.
 Luceafărul!”*

(Mitropolitul Ardealului-ANTONIE Plămădeală)

Destinul profetismului dacoromân creștin ortodox este permanentizarea și pururea frumusețe a predestinării întru ființialitate, identitate, adevăr, libertate, iubire, dăinuire.

Eminescu e o perpetuă și pururea revelație a frumuseții creației dacoromâne!

Profetismul lui creștin ortodox este continuu prezent și pe pământ și în cer!

„Nimic nu trădează mai precis geniul decât această neobosită reîntoarcere a fiecărei generații, la operă și la om. Setea aceasta de a ști mai mult și mai precis, de a înțelege mai adânc, de a interpreta mai adecvat – este plină de semnificații.”

(Mircea Eliade, *Despre Eminescu și Hasdeu*, Junimea 1987, p. 6)

Opera sa colosală întrupată de semnificații spirituale devine o SUMĂ ecumenică ce atinge VALOARE universală, ca sălășluire a culturii și demnității dacoromâne.

Despre **Eminul nostru de Aur**, percepția este diferită și diversă, în funcție de dâra, pasul, treapta, umbra, penumbra, haosul sau lumina pe care se situează inșii, indivizii, persoanele, personalitățile, care-l caută, care-l scormonesc, care-l găsesc și care nu-l găsesc: cei din mlaștină orăcăiesc prelung ca într-un ultim concert baroc înainte de preparatul culinar iberic, cârtitorii sunt cei care ies prin mușuroaiele de cârtiță supărați pe lumină, plăvanii puturoși sunt deja împovărați de propriul jug, maimuțoii îl interpretează prin reflexele lor cabotine de circ.

Doar adevărații "ciobani carpatini" îl doinesc mioritic în Codrii verzi de brad sau în *Pădurea de argint* iar "Minerii" adevăratei Vetre strămoșești îl extrag din pânțele aurite ale adâncului românesc nepieritor !

Clericii mici și mari, chiar și din rândul călugărilor ignoranți, ce-i drept o ceată aflată în ceață, insignifiantă, încă se mai tocmesc pentru creștinismul lui ortodox.

Bucuria ne vine prin doi titani cărturari, Vlădica **Antonie Plămădeală** și un teolog de excepție, scriitor, preot-duhovnic, profesor-eminent **Constantin Galeriu**, care l-au așezat pe profetul **Mihail Eminescu** exact acolo unde îi era locul, în Sânul veșnic al ortodoxiei.

Iată, cum grăiau nemuririi – Eminescu, cei doi mari Corifei ai gândirii ortodoxe, filosofico - teologice, național - universale: *„Eminescu e darul Providenței făcut românilor. Eminescu e darul românilor făcut universului, rostire în limba stelelor și a spațiilor infinite, în limba Eminescu, în limba Română. Eminescu cel trimis din zonele inefabile de sălășluire a Ființei, și-a ales limba română ca să poată*

spune lumii ceva despre frumusețea originară. Aștrii, așezați în poziție de onor, îl salută seară de seară când apare iară și iară pe cerul românesc.” (Antonie Plămădeală, *De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia*, Sibiu, 1997, p. 16)

Părintele profesor Constantin Galeriu, îndrumătorul și mentorul meu spiritual din Facultatea de Teologie – București, și după, avea un cult pentru Luceafărul nostru.

În eseu său de mare profunzime și înaltă sensibilitate, *Chipul Mântuitorului Iisus Hristos în gândirea lui Mihai Eminescu*, surprinde cu un subtil rafinament în cele două articole ale poetului-filosof-jurnalist, *Biografia Fiului lui Dumnezeu* și „*Blândul Nazarinean răstignit*”, publicate în ziarul „*Timpul*”, în ajunul Sfințelor Paști din 12 Aprilie 1881, „**adânca înțelegere a Evangheliei la care a ajuns poetul nostru național la vârsta maturității lui creatoare și, pe de altă parte, originalitatea lui genială, afirmată de această dată din unghiul spiritualității creștin ortodoxe.**”

Mesajul cardinal pe care Eminescu ni-l adresează aici e cuprins în această vizionară formulă: „**Lată, 2000 de ani, aproape, de când biografia Fiului lui Dumnezeu e cartea după care se crește omenirea... Ea a ridicat popoare din întuneric..., le-a constituit pe principiul iubirii aproapelui.**” „Eminescu, continuă părintele profesor Constantin Galeriu, *restaurează sensul istoriei, autentic și profund, în Evanghelie, în Hristos.*” (Pr. Constantin Galeriu, articol publicat în *Revista Ortodoxia*, anul XLVII, 1-2 Ianuarie 1995)

În alt articol celebru al marelui poet-filosof-jurnalist Mihail Eminescu, „*Christ a învins cu litera de aur a Adevărului și Iubirii*”, analizat cu precizie de ceasornicar a gândirii, marele Duhovnic Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu, cuprinde esența gândirii ortodoxe a poetului *nepereche*, într-o limpezire a celui mai limpede cristal, „*că pentru poetul nostru de geniu, Iisus Hristos a fost modelul absolut de umanitate, singurul deplin, demn de a fi urmat, un model suprem, un model moral și plinar, după care omul se poate zidi pe sine și întru sinea lui cea mai profundă, unde aflăm întipărit Chipul Celui după care am fost zidiți – Chipul lui Dumnezeu.*” (Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu, *Mărturisitorii*, în *Studii Teologice, Revista Facultăților Teologice din Patriarhia Română*, Seria a II-a, anul XLIII, nr. Ianuarie-Februarie 1991)

Poetul-filosof-jurnalist, în misiunea profetică a luptat cu întreaga sa însuflețire și cu deplina sa spiritualitate ortodoxă, fiind cu adevărat numit „**Om deplin al culturii românești**”, pentru restaurarea omului creștin în matca sa ortodoxă. În articolul de mai sus, reia meditația sa teologică, astfel, „*Omul trebuie să aibă înaintea lui un Om ca perfecțiune după care să-și modeleze caracterul și faptele. Precum arta modernă își datorește renașterea modelelor antice, astfel creșterea lumii noi se datorește prototipului Omului moral, Iisus Hristos. După EL încearcă creștinul a-și modela viața sa proprie, încearcă combătând instinctele și pornirile pământești din sine.*”

Pedagogii creștini, ortodocși ai Tradiției milenare române l-au înfiat testamentar.

Filosofii creștini, ortodocși l-au venerat ca pe Părintele gândirii ortodoxe, dacice.

Poeții cei mari i-au primit lumina și căldura de Luceafăr. „*Este cu neputință să desparți calea vreunui poet român de ieri și de azi de iluminăția acestui unic astru – Eminescu. Eminescianismul, înțeles ca un nume unic național și prin urmare ca un termen congener al creației este nota întâie a poetului nostru, independent de vreme și loc.*” (Artur Silvestri, *Critica poeziei* vol.III(1973-1989), Ed. Carpathia-2014, p. 231)

Poeții sunt turmentați și turbulenți ca niște șuvoaie în urma unei ploii torențiale. Scriitorii sunt și ei divizați în câtimi sau multipli de valoare: o parte sunt baricadați într-o critică desuetă, altă grupare insignifiantă sunt detractorii alogeni și străini.

Doar, erudiții condeiului s-au circumscris aurei extazului, sublimului serafic - **Emin**.

Cu breasla politicianilor neociocoi situația este mai complicată: unii sunt cu sulu-n coastă, alții sunt pe Coasta de Azur, iar cei care scapă de sub diluviunile ignoranței rup zăgazul urii lor năpustindu-se cu toată înverșunarea spre poalele Muntelui Profet.

Revenirea aceasta continuă, atitudinală și autoritară la Eminescu nu are caracter, elegiac sau metaforic, ci caracter ortodox, naționalist, apologetic și profetic. „*Cei peste 100 de ani de când s-a prefăcut a pleca, s-a adăpostit de fapt în fiecare din noi... El e în noi și noi în el, ca într-o cuminecare.*” (A. Plămădeală, op. cit., p.16)

Mihail Eminescu în sens spiritual, creativ este sinele nostru metafizic și mistic.

Alt mare îndrăgostit de Luceafărul - Eminescu a fost poetul Nichita Stănescu:

„Eminescu este un fapt intim al sufletului nostru în tot ce are el mai curat și mai nins... Cuvântul lui i-a sorbit nu numai trupul lui, ci a sorbit și înțelegerea noastră dornică de frumos și de puritate.

Atâta transfigurare a putut să aibă gestul lui de a trăi, încât s-a născut fără de moarte...

El este tot ceea ce este noi în noi...

Atâta vreme cât noi suntem, el este...

Eminescu este numele acestei țări.

România este numele Eminescu.”

(Nichita Stănescu, *EL*, cf. Antonie Plămădeală, op. cit., p. 27)

Conștient de geniul său care i-a făcut nemuritoare Opera, a luptat în coloanele „*Timpului*”, exclusiv pentru ideile, crezul, mărturisirea și profetismul său naționalist. **În coloanele „Timpului” imanent, profetul Eminescu a statornicit VREMEA transcendentă a naționalismului creștin ortodox dacoromân.** „Asemeni creației lirice, epice și dramatice, întreaga activitate de gazetar a lui Mihai Eminescu stă sub semnul unei înalte conștiințe istorice. Tezele politice, filosofice, economice, culturologice, sociologice, lingvistice, estetice, folcloristice, pedagogice susținute în cele aproximativ 300 de articole pe care le-a publicat au în aspectele semnificative ale trecutului nostru cele mai importante puncte de referință și de susținere. În toate aceste articole istoria noastră națională este înțeleasă ca realitate unitară, indiferent de provinciile în care românii trăiesc sau de epocile în care ei marchează evoluția continentului european și a lumii întregi.” (Mihail Diaconescu, *Eminescu și Valorile Istorice în Istorie și valori. Studii, comunicări, eseuri, articole.* Ed. Ministerului de Interne, București-1994, p. 308)

Naționalismul creștin-ortodox și cultul Bisericii Ortodoxe sunt cele două chemări, cele două alegeri, cele două vocații, cele două misiuni, cele două imperative ale dacoromânismului întru spiritualitatea metafizico-mistică a EXISTENȚEI și DĂINUIRII!

Naționalismul caracteristic Țărilor române și-a tras seva din naționalismul dacic - fluviul milenar, bogat în afluenții istorici și religioși, revărsându-se în marea Filologică, mai întâi ca un naționalism voievodal al marilor **Cnezi-Domnitori** din Țările valahe culminând cu **Întregitorul Daciei - Mihai Viteazul**, apoi un naționalism încărcat de romantism, privind originile noastre **geto-dacice**, un naționalism cultural promovat de stolnicul **Constantin Cantacuzino**, **prințul Dimitrie Cantemir**, **Gheorghe Asachi**, **Ion Heliade Rădulescu**, **Bogdan-Petriceicu Hașdeu**, naționalismul social-revoluționar al lui **Tudor Vladimirescu**, urmat de naționalismul cultural-religios al **Mitropolitului Andrei Șaguna**, de naționalismul social-revoluționar al lui **Nicolae Bălcescu**, axat atât pe baze istorice, cât și pe idealul mistic de înfăptuire a Unității tuturor românilor. „În Bălcescu, toate formele de naționalism de până la el, mărturisea marele filosof creștin brăilean **Vasile Băncilă**, își găsesc o nobilă și neadormită sinteză, adăugând de la sine grija pentru religie, pentru o reprezentare creștină a vieții, ideea reînființării armatei naționale și insistând vizionar asupra visului de unitate a tuturor românilor.” (Vasile Băncilă, *Naționalismul și misiunea românească*, în *Opere*, vol. IV, Ed. Brăilei, Ed. Istros, 2006, p. 445)

Lui Nicolae Bălcescu i-a urmat **Mihail Kogălniceanu** cu naționalismul politic, armonios, urmat la rândul său de naționalismul eroic al lui **Vodă Ioan Cuza**, realizatorul Unirii Mici și naționalismul creștin-ortodox al lui **Mihail Eminescu**, configurat în Mișcarea Studențească a **Generației - 1922** și Corifeii ei.

„Când a apărut Eminescu, societatea noastră intrase pe calea constituțională și a primelor acomodări cu burghezia. Eminescu a adus o concepție sociologică și de filosofie politică, o poezie a trecutului, o intuiție uimitor de justă și de originală a naturii economiei clasei de mijloc dintr-o societate, o înțelegere plină de pasiune a țaranului și culturii lui, o cunoaștere profundă a românilor de peste granițe, o dezinteresare de mucenic, o muncă și o dăruire de erou, o iubire nesfârșită și, câteodată, o ură sacră, o scârbă imensă și incisivă de tot ce era parazitism, fie din partea ciocoilor proprii, fie din partea străinilor aciuiați în țara noastră...” (Vasile Băncilă, op. cit., p. 445-446)

Naivitatea și ignoranța nu-l tulburau pe geniul nostru, dar mâhnit de mediocritatea scribilor, gazetarilor, politicienilor contemporani, *corcitură biologică*, „amestecul de sânge balcanic al potențaților zilei”, (Mircea Eliade, „*Universul literar*”, an 48 (1939), iunie 10, nr. 23), unde chiar și Junimea avea cota ei de hibriditate spirituală, de mediocrii *scăpărători*, cum îi numea filosoful **Mircea Eliade**, a urnit peste ei stânca strivitoare a disprețului său, prăvălită din piscul semeț, carpatin al *Scrisorii a II-a*:

„Gloria-i închipuirea ce o mie de neghiobi/ Idolului lor închină, numind mare pe-un pitic/ Ce-o beșică e de spumă într-un secol de nimic”?

„Misiunea istorică a unui popor, remarca alt mare Profet al Neamului dacoromân **Mircea Eliade**, se judecă după creațiile lui spirituale. Singure valorile culturale justifică existența și misiunea unui popor. Istoria nu ține seamă de popoarele sterile din fire.” (Despre Eminescu și Hasdeu, Junimea 1987, p. 25)

Misia profetului Mihail Eminescu, a „fenomenului originar”, despre care inspirat mărturisea filosoful **Constantin Noica** (Cronica, 24, 1979), în actul său de creație este continua sa jertfă, neîntreruptă sa dăruire, fără de margini, „fără încetare, ca soare de zi, și răsare de îndată ca <<Lucașfăr>> de noapte, prelungindu-ne lumina.” (Antonie Plămădeală, De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia, Sibiu, 1997, p. 15)

Poemul nemuritor filosofico-teologic „**Lucașfărul**” – capodoperă a universalității, a fost inspirat după Teologul apostolilor **IOAN**, din Prologul Evangheliei sale:

„**La început este Cuvântul și Cuvântul este Dumnezeu și Dumnezeu este Cuvântul! Acesta este întru început la Dumnezeu! Toate prin EL s-au făcut; și fără EL nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut! Întru EL este Viață și viața este lumina oamenilor!**” (Sf. Evanghelie după Ioan, 1, 1-4)

Expresia „nu era”, folosită în majoritatea aparițiilor clasice este o traducere veche greșită, fără semantica aramaico-kaoină, pelagă a prezentului continuu, **ESTE!**

Apostolul Ioan își începe Evanghelia cu **Înomenirea LOGOSULUI Dumnezeiesc**.

„Am văzut și eu pagina de început a „**Lucașfărului**”, mărturisea Mitropolitul Antonie Plămădeală, și lângă textul Lucașfărului, textul Sf. Ioan: „**La început...**” (De la Alecu Russo..., op. cit., p. 14)

„**EU sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor**”, a promis LOGOSUL divin. Logosul culturii românești, e cu noi până la sfârșitul veacurilor.” (ibid., p. 15)

„**Lucașfărul**” eminescian este simbolul **Înomenirii Logosului Dumnezeiesc**.

„**Lucașfărul**” e poetizarea **Întrupării lui Dumnezeu, pogorârea Lui pe pământ și întoarcerea în Cer.**” Antonie Plămădeală, op. cit., p. 174)

„**Lucașfărul**” mai conturează de fapt și cea mai strălucitoare autobiografie pe care profetul și-a însușit-o doar pentru a fi dăruită Daciei creștine și întregii omeniri.

Lumina lui pogorâtă din surâsul Logosului dumnezeiesc sălășluită peste Tradiția neamului a luminat și v-a lumina cât v-a rămâne Astrul pe cer și viața oamenilor.

Fără Iisus Hristos – Logosul, lumea n-ar avea har, lumină, frumusețe, iubire, viață!

Fără Mihail Eminescu – Logosul dacoromân, viața n-ar avea frumusețe deplină!

Marele basarabean, Doctorul Mitropolit al Ardealului **Antonie Plămădeală**, el însuși o Metropolă al Culturii ortodoxe, un Monument al ctitoriilor creștine, un rafinat și prolific Condeier al spiritualității dacoromâne, îl venera pe profetul Mihail Eminescu, despre care radia de bucurie grăind că, „**Eminescu ne-a învățat un grai al minunii, limba Eminescu! Limba Eminescu e limba Română... El este numitorul comun al sufletului poetic al neamului românesc.**” (op. cit., p. 14)

Arta limbajului eminescian este sublimă și fascinează sferile mari ale gândirii. Taina muzicalității eminesciene curge din apa vie, profundă a spiritualității autohtone, în care s-a revărsat izvorul ancestral al milenarei tradiții strămoșești.

Pe partitura metafizicii ancestrale desăvârșită, oferită lumii de geniul tracului Orfeu, Tradiția dacoromână consubstanțială cu cea creștin-ortodoxă a atins culmile serafice ale Filosofiei Duhului, peste care vibrează angelic acordurile virtuozității mistice.

Arta limbajului și taina muzicalității eminesciene au întrupat viziunea celestă a poetului-filosof asupra profetismului Neamului său, pentru a descifra integritatea sensurilor, a misiunii și a vocației Națiunii, poporului întru devenirea lui spirituală.

Toate gândurile, toate căutările, toate cunoașterile, toate sensurile aflate, descifrate au fost suma sentimentelor sale, într-o trăire mistică a arderii permanente și totale.

Acest sentiment, neîntrerupt, copleșitor al frumuseții și perfecțiunii creștin-ortodoxe la care ar trebui să ajungă geniul poporului său, a fost axa metafizică a misticii sale.

Aceeași splendoare a muzicii divine și a luminii harice a creației l-a copleșit și pe contemporanul său, al unei națiuni înrudite prin traci (v. Densușianu), la fel de genial poet-filosof, brahmanul **Rabindranath Tagore**. „**Simt cum toate stelele strălucesc în mine./ Lumea năvălește în viața mea ca un**

șuvoi./ Florile se deschid în trupul meu./ Toată tinerețea uscatului și apei fumegă ca tămâia în inima mea,/ și sufletul tuturor lucrurilor cântă pe gândurile mele ca pe un flaut.” (Rabindranath Tagore, *Versuri, Fruit-gathering*, 72, Traducere George Dan, Ed. Tineretului, București-1966)

CUVÂNTUL - MUZICA - POEZIA întrupează TRINITATEA SUBLIMULUI întru filocalia metafizică, întru mistica serafică și întru sofianismul isihast!

„**Cine** nu învață azi să-și înțeleagă inima, de cum îi zvâcnește în piept uimită de noutatea dragostei, după *Abecedarul Eminescu*?

Cuvintele lui au devenit parolă de recunoaștere între petalele de trandafiri, când se deschid dimineața să salute soarele.

Și **cine** n-a descoperit filosofia citind versurile lui Eminescu?

Cine n-a înțeles că poate fi și el poet și filosof și că fără poezie și fără filosofie nu se înțelege nimic din viață?

Și **cine** nu se poate ruga Maicii Domnului pe inspiratele versuri ale lui Eminescu? **Eminescu** e născătorul nostru de gânduri.” (Antonie Plămădeală, op. cit., p. 14)

Toți marii profeți creștin-ortodocși și-au dorit ca în universul Patriei lor, precum și în marele Univers, să primeze lumina, cuvântul, sunetul, muzica, creația harică, comunicarea, comuniunea pentru a înfrumuseța lumea într-o armonie sublimă, astfel Universul întreg ar deveni o CAPODOPERĂ a MUZICII și a CUVÂNTULUI.

Întreaga cromatică a vibrațiilor muzicale dau har, strălucire și culoare Luminii, Cuvântului, Grăirii, Geniului, Tainei, Armoniei, astfel încât întreaga Creație revine la geneza ei, ca manifestare a infinitului în viața finitului, ca o sublimă tăcere și o inefabilă grăire a Cuvântului, ca o vibrație a dorului și a muzicii care te încântă.

„Lumina muzicii sferelor tale străluminează lumea de-azururi!/ Viul răsuflu-al muzicii tale/ din cer în ceruri rotește pururi!” (Rabindranath Tagore, *Gitanjali*, 3, op. cit.)

Întru brațele inimii sale și-ntru porfira sufletului său, Profetul nostru nemuritor **Mihail Eminescu** a cuprins **Dacia Mare** întru hotarele ei milenare cu toate doinele Haiducilor, baladele Fecioarelor, legendele Eroilor, hrisoavele Boierilor ctitori, jertfele Cânejilor, slujirile Călugărilor/ Monahiilor, mărgăritarele înțelepților Bătrâni, nemurirea lirică a Poeților creștini, aura divină a Artiștilor zugravi și iconari, destoinicia Învățătorilor, erudiția Dascălilor (Profesorilor), cazaniile sacre ale Vlădicilor, binecuvântările Fecioarei Maria, Jertfa Mântuitorului Hristos, crucea Martirilor, eroismul Ostașilor, iscusința Comandanților, horele Feciorilor, cântecele de leagăn ale Mamelor, basmele Copilăriei, rovinele Voievozilor, epistolele Îndrăgostiților, lacrimile albastre ale Râurilor, buciul **Munților Carpați**, romanțele Rapsozilor, fruntea **Bănățenilor**, cremenea și tulnicele **Moților**, cutezanța și neaplecarea **Oltenilor**, cântul și noblețea **Gorjenilor**, trilul serafic al **Mehedințenilor**, dorul și demnitatea **Vălčenilor**, frumusețea întru portul național a **Argeșenilor**, fala și izbânda **Muntenilor**, năzuința **Severinenilor**, zelul de cetate al **Orădenilor**, chibzuința **Ardelenilor**, smerenia și slujirea **Teleormănenilor**, spiritul filosofiei **Brăilenilor**, suferința și omenia **Bucovinenilor**, dârzenia neîntreruptă a **Basarabenilor**, dănuirea **Timocenilor**, gloria **Nistrenilor**, stăruința **Dobrogenilor**, slava și neînfricarea **Armânilor**, întrupând Calea jertfelnică spre cer a **Valahilor** și biruința Iubirii întru Înviere a **Dacoromânilor**.

Luceafărul – Mihail Eminescu rămâne pururea în inimile noastre – EMINE, pentru a da strălucire sufletului iubitor de cuvânt, muzică, adevăr și frumos!

HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT!

Duminică - 13 Iunie 2021